

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně **J. M.**, zast. JUDr. Zdeňkou Liškovou, advokátkou, se sídlem v Rokycanech, Na Husinci 477/II, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o dovolání (kasační stížnosti) žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 8. 2002 č. j. 1 Cao 90/2002-170, kterým byl potvrzen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2002 č. j. 16 Ca 149/1996-156,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 4. 1996 odňala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobkyni ode dne 14. 6. 1996 invalidní důchod podle ustanovení § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění („ZDP“), s odůvodněním, že podle posudku lékaře příslušné OSSZ již není žalobkyně invalidní podle § 39 ZDP. V opravném prostředku vyjádřila žalobkyně s tímto rozhodnutím nesouhlas a poukázala na své stále trvající zdravotní obtíže způsobované masivními srůsty po třech operacích břicha, cukrovkou, změněnou funkcí štítné žlázy, žaludečními problémy, změnami na páteři působícími na horní končetiny. Vyslovila přesvědčení, že jí její zdravotní stav nedovoluje vykonávat soustavnou práci.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 18. 11. 1998 č. j. 16 Ca 149/96-55 opravnému prostředku žalobkyně nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil jako věcně správné a zákonu odpovídající. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 17. 12. 1999 č. j. 3 Cao 18/99-72 k odvolání žalobkyně přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně a uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění usnesení vyslovil názor, že za situace, kdy nejprve bylo posudkovou komisí považováno za

základní zdravotní postižení gynekologické postižení uvedené v kapitole XIII, položka 7 písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., a až po vydání znaleckého posudku byl zdravotní stav žalobkyně překvalifikován tak, že základním jejím zdravotním postižením je stav po opakovaných břišních operacích s následnými srůsty v břišní dutině, hodnotitelný podle kapitoly X, oddílu C položky 7a citovaného předpisu, bude nezbytné, aby bylo důkazní řízení doplněno o znalecký posudek vypracovaný znalcem z oboru interního lékařství, který by ověřil a objektivizoval zdravotní potíže udávané žalobkyní a jejich vliv na její pracovní schopnost.

Krajský soud v Plzni v dalším řízení doplnil dokazování vyžádáním si posudku od znalce z oboru interního lékařství (posudek profesora MUDr. V. K., CSc. ze dne 18. 5. 2000), doplňujícího posudku od posudkové komise ze dne 2. 8. 2000 a 23. 1. 2002, jakož i posudku od Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví (dále jen „Institut“), a to ze dne 12. 11. 2001 včetně dodatku ze dne 19. 3. 2002). Poté dospěl opětovně k závěru, že žalobkyně nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované plně ani částečně invalidní, když z obsahu posudku Institutu bylo zjištěno, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla hodnocena podle kapitoly XV, oddílu E, položky 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., (kam jsou zařazeny potíže vertebrogenní), ve výši 20 % s navýšením o 5 % podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky. Z obsahu doplnění posudku posudkovou komisí MPSV bylo také zjištěno, že komise nezměnila závěr svého posudku ze dne 18. 12. 1996, kdy žalobkyni neshledala ani částečně invalidní. Pouze znalec profesor K. posoudil jako nejzávažnější zdravotní postižení hyperfunkci štítné žlázy v rozsahu 35 % poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti s navýšením pro další choroby o 10 %. Tento závěr však odmítla jak posudková komise MPSV, tak i kolektiv znalců Institutu. Návrh žalobkyně na přibrání soudního znalce z oboru chirurgie zamítl soud I. stupně jako nadbytečný s ohledem na dosud provedené důkazy. Krajský soud v Plzni poté rozsudkem ze dne 10. 4. 2002 č. j. 1 Ca 149/1996-156 opakovaně potvrdil napadené rozhodnutí ČSSZ jako věcně správné a odpovídající zákonu.

K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 8. 2002 č. j. 1 Cao 90/2002-170 rozsudek soudu I. stupně potvrdil a rozhodl, že účastníkům se nepřiznává náhrada nákladů odvolacího řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že soud I. stupně zjistil po rozsáhlém doplnění důkazního řízení skutkový stav v dostatečném rozsahu, který ani v odvolacím řízení nedoznal změny, a vyvodil z něho i správné právní závěry, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje. Ani odvolací soud nepochyboval o správnosti závěru soudu I. stupně, pokud tento soud opřel svá skutková zjištění o posudek Institutu s přihlédnutím k doplňujícím posudkům posudkové komise MPSV. Soud I. stupně přesvědčivě vysvětlil, proč v rámci hodnocení provedených důkazů nevyšel ze závěrů posudku profesora MUDr. K., jehož závěr o tom, že nejzávažnějším a rozhodujícím pro pokles schopnosti žalobkyně k soustavné výdělečné činnosti je hypertyreóza zakládající pokles výdělečné schopnosti hodnotitelný již v pásmu částečné invalidity, vyvrací závěry posudku Institutu, podle nichž poruchu štítné žlázy bylo možno v době vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ hodnotit jen jako lehce zvýšenou funkci štítné žlázy a podle nichž se k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobující dvacetiprocentní (respektive po navýšení podle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb.) 25 % pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti, a to podle kapitoly XV, oddílu E položky 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. V pořadí diagnóz podle posudkové závažnosti stanovil Institut u žalobkyně na prvním místě chronický algický syndrom C, Th

a LS páteře při suspektní, ale neprokázané stenóze bederního kanálu, t. č. v klidu. Hodnocení tohoto postižení však nedosahovalo ani hranice pro přiznání částečné invalidity. Dospěl k závěru, že žalobkyně nadále nesplňovala podmínky pro zachování plného invalidního důchodu a tento důchod jí byl po právu odňat. V závěru o absenci podmínek pro zachování plné invalidity k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ se pak – byť každý z jiného medicínského pohledu – shodují nejen posudková komise MPSV a Institut, ale i znalec profesor MUDr. K., který považoval žalobkyni v této době za částečně invalidní. Vrchní soud v Praze dále uvedl, že soud I. stupně dostatečně zdůvodnil, proč již nepřipustil další dokazování a ani odvolací soud nepovažoval s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav za nutné doplňovat v řízení. Uvedl, že podle ustanovení § 120 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 246c o. s. ř. je to soud, který rozhodne, které z navrhovaných důkazů provede za účelem zjištění skutkového stavu. Odvolací soud proto podle ustanovení § 219 a § 250s o. s. ř. potvrdil napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný.

Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 8. 2002 č. j. 1 Cao 90/2002-170 podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) včas dovolání, které bylo podle jejího názoru přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. V podaném dovolání žalobkyně popsala průběh posuzování svého zdravotního stavu od roku 1996. Poukazovala na odchylná posouzení zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV v Plzni, která nejprve (stejně jako lékař OSSZ) stanovila jako rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu postižení gynekologické, uvedené v kapitole XIII, položka 7 c a teprve po podání posudku soudního znalce z oboru gynekologie změnila svoje rozhodnutí a základní zdravotní postižení hodnotila podle kapitoly X, oddílu C položky 7a přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. Po vydání zrušujícího usnesení Vrchního soudu v Praze soudní znalec v oboru interního lékařství stanovil jako rozhodující zdravotní postižení hyperfunkci štítné žlázy podle kapitoly IV., položky 9.1 písm. b) a ohodnotil míru poklesu schopnosti výdělečné činnosti celkem 45 %. Žalobkyně dále namítala, že Institut v posudku ze dne 12. 11. 2001 určil jako nejzávažnější zdravotní postižení chronický algický syndrom hodnocený podle kapitoly XV, oddílu E položky 3b, přestože se pro toto onemocnění žalobkyně neléčila a také v tomto směru nebyla v době odebrání invalidního důchodu vyšetřena. Podle přesvědčení žalobkyně měl být její zdravotní stav posouzen znalcem chirurgem, neboť soudní znalci jak z oboru gynekologie, tak i interního lékařství se shodli na tom, že bolesti v oblasti dutiny břišní, nejvíce pak v podbřišku, jsou pravděpodobně původu chirurgického. V dosud provedeném posouzení však zřejmě nebyly použity podrobnější chirurgické nálezy a chirurgické otázky nebyly vůbec otevřeny. Žalobkyně namítala, že v průběhu celého posudkového řízení jsou jako rozhodující onemocnění uváděny nemoci, kterými vůbec netrpěla, příp. pro ně nebyla léčena. Dovozovala, že rozsudek soudu I. stupně i soudu odvolacího je založen na nesprávném posouzení zdravotního stavu. Navrhovala, aby Nejvyšší soud podle § 243 písm. b) odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 4. 2003 č. j. 16 Ca 149/96-197, které nabylo právní moci dne 7. 4. 2003, nebylo žalobkyni přiznáno osvobození od soudních poplatků a byla zamítnuta její žádost o ustanovení advokáta. Žalobkyně poté předložila plnou moc ze dne 27. 5. 2003 udělenou advokátce JUDr. Zdence Liškové k zastupování ve věci dovolání proti rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Spis byl poté předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Dne 1. 1. 2003 vešla v účinnost nová právní úprava správního soudnictví, daná zákonem č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní), jímž byl m.j. zřízen Nejvyšší správní soud. Podle přechodných ustanovení k opravným prostředkům proti rozhodnutí správního orgánu (§ 129 odst. 4 s. ř. s.), bylo-li přede dnem nabytí účinnosti soudního řádu správního podáno proti rozhodnutí vrchního soudu o odvolání proti rozsudku krajského soudu dovolání a nebylo v něm rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí řízení Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení části třetí hlavy třetí dílu prvního tohoto zákona. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona. Na citované ustanovení navazuje § 132 s. ř. s. (přechodné ustanovení k věcné příslušnosti soudu), podle něhož věci správního soudnictví, nestanoví-li zákon jinak, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti uvedeného zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení Nejvyššímu soudu (který patří do soustavy soudů obecných, nikoliv správních), převezme Nejvyšší správní soud. Protože projednávaná věc patří do oblasti správního soudnictví (je v ní přezkoumáváno rozhodnutí správního orgánu), musí Nejvyšší správní soud – ve smyslu shora citovaných ustanovení dokončit řízení o dovolání stěžovatelky podle části třetí hlavy třetí dílu prvního s. ř. s., tedy podle ustanovení o kasační stížnosti (která je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 zákona č. 150/2002 Sb. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 4. 1996 č. 476 024 096, jímž byl stěžovatelce odňat podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění plný invalidní důchod od 14. 6. 1996. Jedním z předpokladů pro trvání nároku na dávku plného invalidního důchodu je existence plné invalidity podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba nejprve zjistit, zda stěžovatelka ke dni 29. 4. 1996 splňovala podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení nadále, tj. zda nadále pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u ní činil nejméně 66 % nebo zda byla schopna pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jednalo o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu záviselo především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 132 o. s. ř. se zřetelem k ustanovení § 64 s. ř. s., přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla ve věci důkazem stěžejním. Nutno však zdůraznit i to, že nesplňuje-li podle hodnocení soudu podaný posudek uvedená kritéria, je soud oprávněn na návrh účastníka řízení, ale i bez takového návrhu, vyjde-li potřeba provedení důkazů najevo, provést ke zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí i jiný důkaz, např. důkaz znaleckým posudkem. Je-li to nutné pro odstranění pochybností v dosud zjištěném skutkovém stavu a neexistuje-li ve věci jediný důkaz jasně se zabývající zdravotním stavem účastníka, pak takový důkaz musí být preferován.

Taková situace nastala v případě stěžovatelky před vydáním prvního rozsudku Krajského soudu v Plzni (ze dne 18. 11. 1998 č. j. 16 Ca 149/96-55), kdy podle posudku Posudkové komise MPSV v Plzni ze dne 21. 10. 1996 a jeho doplnění ze dne 18. 12. 1996, 24. 3. 1997, 15. 8. 1997, bylo rozhodujícím zdravotním postižením stěžovatelky v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu postižení gynekologické způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v tehdy platném znění, podle kapitoly XIII, položky 7 písm. c) o celkem 25 %, aby pak po vydání znaleckého posudku znalce z oboru gynekologie a porodnictví MUDr. J. P., v doplňujícím posudku ze dne 29. 10. 1998 posudková komise změnila bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění svůj posudkový závěr tak, že rozhodujícím zdravotním postižením v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu je stav po opakovaných břišních operacích s následnými srůsty v dutině břišní způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kapitoly X, oddílu C položky 7a, celkem o 20 %.

V této souvislosti nutno uvést, že znalecký posudek znalce z oboru gynekologie a porodnictví ze dne 14. 6. 1998 neposuzoval celkový zdravotní stav stěžovatelky a její dochovanou pracovní schopnost, nýbrž obsahoval pouze závěr o tom, že důvodem udávaných obtíží pacientky není gynekologické onemocnění a že tedy gynekologický nález není důvodem k invaliditě, když stěžovatelka byla podle názoru znalce z gynekologického hlediska práce schopna.

Postup Vrchního soudu v Praze vyjádřený v usnesení ze dne 17. 12. 1999 sp. zn. 3 Cao 18/99 (jímž byl první rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušen a věc mu byla vrácena k doplnění řízení se závazným právním názorem na doplnění důkazního řízení o vypracování znaleckého posudku z oboru interního lékařství) byl zcela správný a odpovídající tehdejší důkazní situaci ve věci, jak ostatně připouští i stěžovatelka v podaném dovolání – kasační stížnosti.

V posuzované věci nutno dále zdůraznit, že ani po podání znaleckého posudku z oboru interního lékařství znalců doc. MUDr. J. K. CSc., a prof. MUDr. K. DrSc., nedošlo k takové důkazní situaci, z níž by bylo možno dospět k objektivnímu závěru o celkovém poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky ze všech hledisek potřebných pro posouzení dalšího trvání plné invalidity. V tomto znaleckém posudku totiž bylo hlavním úkolem zhodnotit a zjistit, do jaké míry se podílejí „negynekologické“ chorobné stavy na eventuelní invaliditě stěžovatelky. Ani tento znalecký posudek neobsahoval posudkové závěry o celkovém zdravotním stavu stěžovatelky, které by mohly být bez dalšího podkladem pro přesvědčivé posouzení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky podle vyhlášky č. 284/1995 Sb. a jejích příloh. Navíc posudkové závěry v tomto posudku uvedené byly výrazně zpochybněny doplňujícím posudkem Posudkové komise MPSV ČR v Plzni ze dne 2. 8. 2000. Avšak ani Posudková komise MPSV v Plzni v tomto doplňujícím posudku nepřispěla k bližšímu osvětlení věci, když zaujala svůj původní posudkový závěr, totiž ten, že jako základní pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav hodnotí stav po opakovaných gynekologických operacích, neboť všechny potíže posuzované jsou centrovány do oblasti břicha.

Za výše popsané důkazní situace pak již skutečně nezbylo, než ustanovit znalce znalcem v oboru zdravotnictví Ústav posudkového lékařství, Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, jako znalecký orgán na nejvyšší odborné úrovni. Krajský soud v Plzni tak zároveň respektoval právní názor vyslovený Ústavním soudem České republiky

v jeho nálezu sp. zn. II. ÚS 92/95, z něhož vyplývá, že takový důkaz lze v podobných hraničních případech stěží odepřít, vzhledem „k zásadě zjištění skutečného stavu věci“, která nemůže být nijak omezena pravomocí ministerstva podle § 4 odst. 2 zákona č.582/1991 Sb., a zejména pak „pro odstranění jakýchkoliv pochybností a z důvodu obnovené důvěry občana – navrhovatele v právo“, takže „není od věci, když soudy v souladu s článkem 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod dbají, aby jejich rozhodnutí byla nikoliv jen shora předepsanou, ale též akceptovatelnou spravedlností“.

Znalecký kolektiv byl složen s ohledem na povahu případu z posudkových lékařů MUDr. J. B., MUDr. E. Z. a MUDr. A. S. Po zhodnocení zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře stěžovatelky a v něm založených odborných lékařských nálezů, dokumentace příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení jakož i po vlastním šetření stěžovatelčina zdravotního stavu dospěl k závěru, že nejzávažnějším zdravotním postižením stěžovatelky v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu je chronický algický syndrom C, Th a LS páteře při suspektní, ale neprokázané stenóze bederního kanálu. Hodnocení i tohoto postižení však nedosahovalo hranice pro přiznání ani částečné invalidity. Znalecký kolektiv konstatoval, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ (tj. k 29. 4. 1996) se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovil znalecký kolektiv podle kapitoly XV, oddílu E, položky 3b přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v tehdy platném znění ve výši 20 % s navýšením o 5 % podle § 6 odst. 4 citované vyhlášky. Znalecký kolektiv uzavřel, že stěžovatelka nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., nebyla ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 zákona č. 155/1995 Sb. Nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav jí značně neztěžoval obecné životní podmínky. Plná invalidita zanikla dne 4. 4. 1996 – datem KLP na OSSZ Rokycany. Znalecký kolektiv pak stanovil pořadí diagnóz stěžovatelky podle posudkové závažnosti k datu vydaného napadeného rozhodnutí, podrobně popsal vznik a vývoj dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky a zaujal stanovisko k odchylným závěrům posudků Posudkové komise MPSV ČR pracoviště v Plzni a výše uvedených znaleckých posudků.

Nejvyšší správní soud uvádí, že zastává právní názor vyslovený v rozsudku Vrchního soudu v Praze, že vzdor tomu, že posudková komise v doplňujících posudcích hodnotila jako základní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatelky její stav po opakovaných gynekologických operacích, v čemž se rozchází se závěry Institutu, je třeba vycházet z toho, že dokazováním učiněným krajským soudem se podařilo nepochybně prokázat, že stěžovatelka k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. k datu 29. 4. 1996, nesplňovala nadále podmínky plné invalidity podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť v tom se oba kolektivní posudkové orgány shodly. Nejvyšší správní soud rovněž pokládá za nadbytečné doplnění dokazování dalším stěžovatelkou požadovaným posudkem znalce z oboru chirurgie. Takovým posudkem je totiž již posudek znaleckého kolektivu (nikoliv pouze znalce jednotlivce) a to posudek na nejvyšší odborné úrovni, přičemž nutno zdůraznit, že kromě odborné kvalifikace z jednotlivých oborů medicíny, mají všichni členové znaleckého kolektivu i kvalifikaci z oboru posudkového lékařství, což u znalce specialisty nelze předpokládat. Uvedený znalecký posudek Institutu pak zcela odstranil do té doby trvající pochybnosti o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky.

V posuzované věci nutno dále zdůraznit, že podle zásady uvedené v ustanovení § 250i odst. 1 o. s. ř. účinného do 31. 12. 2002, při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí byl pro soud rozhodující skutkový stav, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Uvedená zásada je vyjádřená i v zákoně č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – s. ř. s.), kdy podle ustanovení 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Výše uvedená zásada znamená, že bylo třeba zjistit rozsah a intenzitu zdravotního postižení stěžovatelky, které tu byly ke dni 29. 4. 1996 a z takto učiněných zjištění posoudit pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni, s tím ovšem, že ke změnám ve zdravotním stavu nastalým po tomto dni není možné v tomto správním řízení přihlédnout. V posuzované věci bylo podle této zásady postupováno jak krajským soudem, tak i Vrchním soudem v Praze a především byl tento postup respektován znaleckým kolektivem Institutu. Případná další vyšetření stěžovatelčina zdravotního stavu by nemohla výsledky posouzení ovlivnit, neboť jejich závěry by nebylo možno aplikovat zpětně ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka stěžovatelky spočívající v tvrzení, že rozsudek soudu I. stupně i soudu odvolacího je založen na nesprávném posouzení zdravotního stavu, není důvodná a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že účastníkům se nepřiznává právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. 11. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu